

Sentit del festeig: conèixer-se, relacionar-se, respectar-se

Conèixer-se per estimar-se: el festeig és el temps en el qual dues persones es descobreixen mútuament. L'Església convida a viure amb intensitat aquesta fase de la relació per estimar-se i respectar-se. Nou editorial sobre l'amor humà.

27/07/2015

Per als qui han estat cridats per Déu a la vida conjugal, la felicitat humana depèn, en gran part, de l'elecció de la parella amb la qual compartiran la resta de la seva vida en el matrimoni. D'això es dedueix la importància que té el discerniment sobre la persona apropiada: ***"L'Església desitja que, entre un home i una dona, hi hagi primer el festeig, perquè es coneguin més, i per tant s'estimin més, i així arribin millor preparats al sagrament del matrimoni"***[1].

Aquesta decisió està relacionada amb dos paràmetres: coneixement i risc; a major coneixement, menor risc. En el festeig, el coneixement és la informació de l'altra persona. En aquest article s'abordaran alguns elements que ajudaran al coneixement i al respecte mutu entre els promesos.

Actualment, en alguns ambients, es pot donar un sentit erroni al concepte "amor", la qual cosa representa un perill en una relació on allò fonamental és el compromís i el lliurament fins que la mort els separi: *"Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva dona, i tots dos formen una sola carn. Per tant, ja no són dos, sinó una sola carn. Allò que Déu ha unit, que l'home no ho separi."*[2] Per exemple, si un volgués fer negocis amb un soci que no sap què és una empresa, ambdós estarien condemnats al fracàs. Amb el festeig passa una cosa semblant: és fonamental que tots dos tinguin la mateixa idea de l'amor, i que aquest concepte s'atingui a la veritat, és a dir, al que realment és amor.

Avui, moltes parelles fonamenten el festeig, i també el matrimoni, en el sentimentalisme. A vegades, hi ha actituds de conveniència i falta de transparència, és a dir "autoenganys"

que acaben després apareixent en els fets. Amb el pas del temps, això pot esdevenir la causa de moltes ruptures matrimonials. Els promesos han de voler construir la relació sobre la roca de l'amor veritable, i no sobre la sorra dels sentiments que van i vénen [3].

El coneixement propi és essencial perquè la persona aprengui a distingir quan una manifestació afectiva passa la frontera d'un sentiment ordenat, i s'endinsa en l'esfera del sentimentalisme, potser egoista. En aquest procés és essencial la virtut de la templança, que ajuda a la persona a ser propietària de si mateixa, ja que "tendeix a impregnar de racionalitat les passions i els apetits de la sensibilitat" [4].

Es pot pensar en l'amor com un tríode, que té com a punts de suport dels sentiments, la intel·ligència i la voluntat. A l'amor acompanya un

tipus de sentiment profund. Si creiem que l'afecte no és encara prou intens ni profund, i que paga la pena mantenir el festeig, caldrà demanar-se què s'ha de fer per seguir estimant (intel·ligència), i escometre allò que s'hagi decidit (voluntat). Lògicament, convé alimentar la intel·ligència amb bona formació i doctrina, perquè en cas contrari, es donarà suport a arguments que portin al sentimentalisme.

Relacionar-se

El coneixement veritable dels altres s'aconsegueix amb el tracte mutu, la relació i la comunicació mútues.

Igualment cal que passi al festeig, que requereix una comunicació que arribi a temes profunds, relacionats amb el caràcter de l'altra persona: quines són les seves creences i conviccions, quines són les seves il·lusions, quins valors familiars té,

quina és la seva opinió sobre la educació dels fills, etc.

Les dificultats de caràcter són conseqüència del dany causat pel pecat original en la naturalesa humana; per tant, cal comptar amb que tots tenim moments de mal caràcter. Això es pot pal·liar, especialment amb la gràcia de Déu, lluitant per fer la vida més agradable als altres. No obstant això, cal assegurar la capacitat per conviure amb el tarannà de l'altre.

Passa el mateix amb les conviccions i creences. Algú pot veure-les com una conseqüència tradicional, de l'educació rebuda o de manera racional. Tanmateix, no és freqüent que es deixi de banda la importància que tenen o es pensi que amb el temps cedirà. Poden esdevenir en una dificultat gran i, en molts casos, motius de problemes conjugals. És fonamental tenir clar que el

matrimoni és "*d'un amb una; (...) La medalla té anvers i revers; i al revers hi ha dolors, abstencions, sacrificis, abnegació*" [5].

Podria resultar ingenu pensar que l'altre canviarà les conviccions i creences o que el cònjuge serà el mitjà perquè canviï. L'anterior no exclou que les persones rectifiquin i millorin amb el pas del temps i la lluita personal. No obstant això, un criteri que pot servir és el següent: si les conviccions profundes no s'adeqüen al que jo penso respecte a com ha de ser el pare o la mare dels meus fills, pot ser prudent tallar, ja que no fer-ho a temps és un error que sovint pot portar a un futur matrimoni trencat.

Cal diferenciar el que en l'altre és una opinió i el que és una creença o una convicció. Podríem dir que una opinió és el que sosté, sense arribar a la categoria de convicció, encara que

per expressar-la utilitzi la paraula "crec". Per exemple, si un comenta "crec que el matrimoni és per sempre", convé saber si es tracta de una opinió o d'una creença. L'opinió comporta excepcions, una creença no; la creença és un valor arrelat, una convicció, sobre la qual es pot sostenir un matrimoni.

Sovint, ja sent marit i dona, succeeix que un dels cònjuges s'adona que, qüestions tan vitals com estar d'acord sobre el nombre de fills, o la seva educació cristiana, o la forma de viure la sexualitat no han estat tractades amb serietat durant el festeig.

El festeig cristià és un temps per conèixer-se i per confirmar que l'altra persona coincideix en tot allò que és fonamental, de manera que no serà estrany que al llarg d'aquesta etapa un dels promesos decideixi que

l'altre no és la persona adequada per
emprendre l'aventura del matrimoni.

La personalitat es va formant amb el
pas del temps, per la qual cosa cal
demanar a l'altre un nivell de
maduresa adequat a l'edat. Hi ha
alguns paràmetres, però , que poden
ajudar a distingir una persona amb
possibles trets d'immaduresa: sol
prendre les decisions en funció de
l'estat d'ànim, li costa anar a
contracorrent, el seu humor és
voluble, és molt susceptible, sol ser
esclau o esclava de l'opinió dels
altres, tolera malament les
frustracions i tendeix a culpar els
altres dels fracassos, té reaccions
capritxoses que no es corresponen
amb la seva edat, és impacient, no
sap fixar-se metes ni ajornar la
recompensa, li costa renunciar als
desitjos immediats, tendeix a ser el
centre d'atenció, etcètera.

Respectar-se

Com diu el Papa Francesc: "**La família neix d'aquest projecte d'amor que vol créixer de la mateixa manera que es construeix una casa: que sigui lloc d'afecte, d'ajuda, d'esperança**" [6]. El festeig creix com a aspiració a l'amor total des del respecte mutu, que en el fons és el mateix que tractar l'altre com el que és: una persona.

"El període del festeig, fonamental per formar una parella, és un temps d'espera i de preparació, que s'ha de viure en la castedat dels gestos i de les paraules. Això permet madurar en l'amor, en la cura i l'atenció de l'altre; ajuda a exercitar l'autodomini, a desenvolupar el respecte per l'altre, característiques del veritable amor que no cerca en primer lloc la pròpia satisfacció ni el propi benestar" [7].

Aquest fet comporta diverses conseqüències, el fonament és la

dignitat humana: no es pot demanar al promès o la promesa allò que no pot o no ha de donar, caient en xantatges sentimentals, per exemple, en aspectes referits a manifestacions afectives o d'índole sexual, més pròpies de la vida matrimonial que de la relació de festeig.

La relació mútua entre els promesos cristians haurà de ser la de dues persones que s'estimen, però que encara no han decidit lliurar-se totalment a l'altre en el matrimoni. Per això, hauran de ser delicats, elegants i respectuosos, sent conscients de la condició d'home i de dona, apagant les primeres espurnes de passió que es puguin presentar, evitant posar a l'altre en circumstàncies límit.

Com a conclusió, podem afirmar que un festeig ben viscut, en el qual es conegui a fons i es respecti l'altra persona, serà el mitjà més adequat

per tenir un bon matrimoni, seguint el consell del Papa Francesc: "**La convivència és un art , un camí pacient, bell i fascinant que té unes regles que es poden resumir en tres paraules: Si us plau, gràcies, perdona**" [8].

José María Contreras

[1] Sant Josepmaria, *Apunts presos d'una reunió familiar*, 1972.10.31.

[2] *Mc* 10,7-9.

[3] Cfr. Papa Francesc, Audiència, *L'alegria del sí per sempre*, 2014.02.14.

[4] *Catecisme de l'Església Catòlica*, 2337.

[5] Sant Josepmaria, *Apunts presos d'una reunió familiar*, 1970.06.21.

[6] Papa Francesc, Audiència,
L'alegria del sí per sempre,
2014.02.14.

[7] Benet XVI, Als joves del món en
ocasió de la XXII Jornada Mundial de
la Joventut 2007.

[8] Papa Francesc, Audiència,
L'alegria del sí per sempre,
2014.02.14.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/sentit-del-
festeig-coneixer-se-relacionar-se-
respectar-se/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/sentit-del-festeig-coneixer-se-relacionar-se-respectar-se/) (06/08/2025)